

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia tertia Pro Meditatione tertia De gravitate peccati mortalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

mi desidem, & supinè negligentem, & ideo à Deo punitum, ut discas & intelligas, dum à Deo ad sacerdotalem vel Ecclesiasticæ vitæ dignitatem vocatus & assumptus es, te non vocatum & assumptum fuisse ad vitam mollem, otiosam, voluptuosam, & deliciis deditam, qua in opinione fuisse Parochus ille videri potuit, qui delicioso rusculo ex creditibus Ecclesiasticis exstructo hanc in fronte epigraphen inscribi iussit: *Deus nobis hac otia fecit.* Sed vocatus es ad laborem, qui necessarius est, ut exercitiis, & functionibus suis Ecclesiasticis satisfacias. Si tuæ obligationis, & vocationis immemor, totum te effuderis in delicias, in nugas, in venationes, lusus, convivia, inutiles circumcursiones, & recreationes. Parochi cujus sinistram vivendi methodum tibi proposuimus, exemplo meritò tibi metuedum, ne eodem modo, vel longè etiam severius, quàm Parochus iste, à DEO puniaris.

Historia tertia.

Pro tertia meditatione de gravitate peccati mortalis.

AD finem hujus meditationis tibi ostensum est, etiam unius tantum gravis peccati reum, æternis inferni pœnis puniri. Hoc experti sunt, & hodie dum experiuntur

tur apostatici illi spiritus, prævaricatores
 Angeli, qui ob unicum, mente tantum
 perpetratum peccatum à divina Nemese æ-
 ternis gehennæ suppliciis sunt addicti. Nec
 desunt ex humano genere complures, qui
 pariter ob unicum, primùmque peccatum
 ad tartara detrusi, eandem pœnam luunt,
 ex quo clarè relucet, & æqua lance ponde-
 rari potest gravitas etiam unius solius pec-
 cati mortalis: & tamen, quod mirum est,
 citra condignum, & longe leviùs, quàm
 meretur, quævis noxa, qua infinita Dei bo-
 nitas, & majestas graviter offenditur, e-
 tiam tantâ pœnâ punitur, & castigatur.

Ex multis eorum, qui post primum sta-
 tim peccatum mortale pœnis æternis addicti
 fuerunt, unum seligo recentius, & nostris
 temporibus propinquius exemplum, quod
 præter alios narratur ab Andrea Agnesi in-
 ter suas historias tragicas, vel eventus fu-
 nestos quartò locò.

In Austria scholas Patrum S. J. frequen-
 tabat juvenis & indole & sanguine, & om-
 nis generis virtutibus nobilissimus, flos &
 ornamentum Gymnasia, dignus, qui ad imi-
 tationem omnibus reliquis, præsertim suis
 condiscipulis à suo Patre Professore propo-
 neretur. Nemo illo diligentior, mode-
 stior, submissior, obedientior, religionis,
 pietatis ac devotionis studiosior, nemo mun-
 di hujus voluptatum, carnisque illecebra-
 rum osor acerbior.

Finitis scholis die quadam adfuit suæ custodiae, ut inter nobiles laudabilis mos obtinet, domum comitaturus hunc commissum juvenem, constitutus etiam ad hoc munus e clero Pædagogus: sed hic ovinâ pelle vestitus lupus, non jam innocentis Tobiaë Raphaël, qualis eòusque videbatur, sed versipellis Asmodæus, ab initio quidem non nisi de rebus piis, & devotionem erga superos foventibus, vel de litterariis, in reditu sermones miscere solitus, ea die, & occasione sensim deflectere incepit ad alloquia de delitiis & voluptatibus sensilibus, & carneis, has ita dilaudavit & extulit innocenti, & harum non solum ignaro, verum etiam jurato hosti & contemptori juveni, ut in his vitæ præsentis beatitatem, harumque fruitione summam felicitatem consistere affirmaret: si has placeret semel tantum delibare, offerebat operam suam, spondebatque lenociniò sacrilegò, se facilissimam & occultissimam ad hoc straturum.

viam.
Nefandum scelus! homo consecratus Deo, & hujus obsequio, abominanda infidelitate animas divini sanguinis immenso pretio emptas, & redemptas, quas Deo adducere & lucrari quibuscunque impendiis deberet, Deo eripit, & dæmonis faucibus immergit.

Sed hæc, & aliis etiam vicibus malignas artes, & repetitos insultus sacrilegi seducto-

(B. 4.) ris

ris firmior juvenis innocentia retudit & elu-
sit: hæsit tamen menti altè impressa imago
turpitudinum, vivis coloribus ab hoc sa-
cro pictore tam bellè depictarum. Nocte
diem sanctis Innocentibus sacrum subse-
quente, quam ducebat insomnem, recur-
rere species & ideæ illæ pudendæ, quas tam
profundè insculperat molli animo, stre-
nuus, si superis placet, pædagogus & in-
structor, de foedis & foetentibus carnis vo-
luptatibus: hærent aliquamdiu fatales infer-
niscintillæ; non excutiuntur; non extin-
guuntur; nec in cunis statim suffocantur;
follem admovet Asmodæus, sufflat, af-
flat, inflat, ut tandem orcinum excitetur
incendium, & omnem depopuletur inno-
centiam. Mente secum volutabat, & re-
putabatur incautus juvenis, quænam tandem
forent voluptates, & deliciæ illæ, quas to-
ties, & tam amplis laudibus extollebat dux
& custos ille suus. Periculi plena cogita-
tio, cui diutius æquò aures præbuit, tan-
dem extudit complacentiam, complacentia
consensum, & turpe propositum eapiendi
harum cupediarum tenue experimentum,
& guttulam tantùm tam mirè dilaudati mel-
lis degustandi, quàmprimùm denuo à suo
instructore ad id invitandus esset: anima-
batur ad audendum spe certâ, per exho-
mologesim & pœnitentiæ sacramentum om-
nem iterum noxam, & maculam, si qua
etiam gravior contraheretur, facilè expiandi.
Quid

Quid posset stultius esse, & concludi? Bibam venenum mortiferum, non enim deest antidotum, & medicina, quæ illud iterum depellat: infligam mihi vulnus lethale, nam mihi ad manus est præstans opobalsamum, præsens remedium ad curanda vulnera omnia. Quis, amabo, hominum, qui non careat intellectu, unquam decerneret aliquid facere, eâ animi intentione, ut postea illud factum quod fecit, infectum velit, & tam amaro dolore defleat, qui pœnitentem adigat ad detestandum super omnia mala, & ad quodcunque ex his potius incurrendum, & tolerandum, quam illud fecisse, quod fecit: & tamen ita constitutum esse oportet dolorem serio pœnitentis.

Denique Deus, qui peccatori pœnitentiam veram, & seriam agenti veniam promisit, non promisit tempus, nec auxilium efficax, utrumque necessarium ad veram, & seriam pœnitentiam agendam. Id quod temerario, & infelici huic juveni etiam evenit: nam post assensum liberè, & consideratò impuræ cogitationi præstitum, obdormienti venâ in pectore quocunque tandem ex symptomate ruptâ, tam copiosum effudit sanguinem, ut hunc non solum per os ubertim protruserit, sed etiam cor oppreserit, & suffocaverit, ne momento quidem temporis ad pœnitendum, aut seriò dolendum relicto, *in momento ad inferna descendit.*

dit. Job. c. 21. quod ex sequenti eventu
patuit.

Manè, quod funestam noctem subsecu-
tum est, à famulis infaustus juvenis inven-
tus est in lecto extinctus, sanguinis proflu-
vio innatans: currunt hi ocius ad patrem,
fatalemque casum non sine lachrymis nun-
tiant; qui doloris vehementiâ vix non ex-
animatus concidit. Sibi tantisper restitu-
tus, solatii aliquid haustus ad Collegium
properat, tristem suavissimi, & dilectissi-
mi filii sui casum ejus Patri Professore inter
amarissimas utrinque lachrymas narrat, si-
múlque rogat, dignetur in suffragium pro
anima defuncti sacrificium Missæ Omnipot-
enti Deo placando paulò post offerre.

Non mihi persuadere possum, reponit
Magister, levioere me tangi dolore ob ja-
cturam tam inexpectatam, quàm crucietur
cor paternum illustrissimi domini patris,
nam ipse perdidit quidem filium omni amo-
re dignissimum, ocellum suum, ego verò,
& tota mea schola mecum amisimus vivam
modestix & sanctitatis ideam, virtutis spe-
culum, quod à me discipulorum oculis pro-
poni ad imitationem, ipsi verò tanquam
securam normam & regulam omnis probira-
tis sequi poterant: licet autem hoc ipsum ja-
cturam tam præstantis & egregii juvenis,
floris præproperè, antequam ad maturos
fructus ferendos adolesceret, decerpti, fa-
ciat gravioerem, & amariorem simul, tamen

red-

reddit etiam leviolem, & mitius ferendam, si consideremus ejus integritatem, innocentiam, virtutum decora, quæ ipsum reddebant cœlo maturum; fors raptus est, ne malitia perverteret intellectum, & dum pater amittit filium, Magister discipulum longè dilectissimum in terra, ambo acquirant Angelum in cœlo: cessemus ergo ipsius superna turbare gaudia importuno luctu. Quamvis autem credam, ejus raram, & angelicam innocentiam non indigere ullis suffragiis, vel propitiatoriis sacrificiis, tamen cum etiam nitidissimis speculis sui quandoque adhæreant pulvisculi, & in Angelis etiam perspicacissimus Dei oculus nævos aliquos detegat, antequam ad scholam accedam, accedam ad altare, & quidem sacrarum indulgentiarum prærogativis ad expiandas lustricis ignibus detentas animas donatum, piaculare sacrificium Deo oblaturus.

Postquam hoc solatio afflictissimi patris dolorem mitigavit, Magister suis staturus promissis ad sacrarium properat, ut se ad sacrificandum præparet, & accingat: sed en! dum januam aperit, sentit hanc ingenti vi contra se retrudi, & denuo claudi. Territus sacerdos, causam violentiæ ignorans, quam nec vehementiori vento, cum nullus spiraret, nec ulli hominum fors obnitenti, cum nullus appareret, adscribere poterat; aliquamdiu subsistit secum reputans, quid agen-

agen-

agendum; tandem collectis majoribus, quàm priùs animis, ac viribus denuo aperit januam, sed majori etiam impetu se repelli, & januam in facie sibi occludi sentit: enimverò novo terrore consternatus sacerdos, Deum bonum, exclamat, an forsan animæ meæ hærens gravior noxa, me indignum facit, qui ad aram sacrificaturus accedam, & hoc modo mei delicti admonet? Verùm quantumcunque abdita, & intima cordis mei scruter, & perscruter, occurrit nihil, à conscientia nec minimum sentio remorsum. Perrumpendum, & intrandum est reluctante, & ringente orco, cui palmam non cedo. Tertium itaque molitur assaultum, sed tertio etiam reprimitur. Tunc enimverò cohorrui, & frigidus tremor membra concussit, non aliter quàm fieri solet ad præsentiam umbræ infernalis ex altero mundo reducis: sed hoc excusso, intrepidè inclamat, quisunque & undecunque sis, qui me ab ara, & sacrificio arces; adjuro te, & impero tibi in virtute Jesu Christi, & illa authoritate sacerdotali, quam ab illo accepi, edicito: quis es tu? qua de causa me ab ingressu in hoc sacrarium tam pertinaciter rejicis?

Ah Pater mi! resonat lamentabilis responsio, voce Patri nota, Pater mi, ego sum anima juvenis illius, tui discipuli notæ præterita defuncti: Deus non admittit, vetat pro me sacrificium offerri incasum, &
mi-

mihi non profuturum : hinc te repello ab ingressu hujus sacri loci.

Imaginabar mihi equidem, subjungit Pater, te non indigere meis suffragiis, & piis subsidiis, cum fatis te tua innocentia, & vitæ, quam duxisti integerrimam, & Angelicam, tenor à purgatoriis ignibus immunitatem, & tutum reddiderit, cœloque sine ambagibus rectà invexerit.

Ah nimium quantum deciperis, subjungit anima, toto aberras cœlo; ego, proh! dolor, ego sum in inferno, sum damnata, sum æternis adjudicata incendiis.

Quid ain? in inferno? ah deceptor detestabilis, hypocrita, qui simulatâ sanctitate nobis omnibus illusisti! Non ita est, respondet anima infelix; vera, non ficta erat mea morum integritas, virtus, & innocentia; nox præterita me perdidit, & quidem æternum; dum insomnis aliquamdiu lascivæ cogitationi, turpique desiderio cum delectatione sciens volens inhæreo, cum proposito id, quod mente volvebam, proximè exequendi; tam malè constitutum improvisa mors oppressit: his dictis in horrendos, & desperationis plenos ejulatus, & ululatus prorumpens in infernalem abyssum præceps abiit, liberumque jam aditum, & apertam portam ad sacrarium reliquit, dum interim attonitus, sideratus, & sui impositæ statuæ instar immobilis ibi hæret sacerdos.

Quis

Quis ex hoc tam funesto casu non abundè colligit etiam unius tantum peccati mortalis gravitatem, quamvis sola mente, & voluntate perpetratum, nec in opus exterius unquam deductum sit: & talis culpa, etiam unica meretur puniri æternis suppliciis, quia & hæc supplicia sunt infra condignum, & malitiam etiam talis culpæ non adæquant. O peccatum, ô peccatum, quàm grave es! Quid ille cogitare, & dicere poterit, qui tot, ac tanta committit peccata, & quidem gravissima: qui bibit iniquitatem velut aquam? cogitare, & dicere debebit, se tot infernis dignum, quot gravia peccata commisit: agnoscere, & fateri debebit, innumerabilibus se gratiis à divina misericordia cumulatum, quin imò obrutum fuisse, & quidem tanti ponderis, ac pretii, ut vel una suffecisset ad infelicem juvenem ab interitu præservandum, cum tamen divina justitia ne unam quidem ex his, vel huic similem ipsi indulserit. Imensas, æternasque gratias & laudes Deo debebit dicere & offerre, pro tanta patientia, & longanimitate, qua ipsum tam diu sufferre, tolerare, & vindicem dexteram cohibere dignatus est, singulis diebus, quin si fieri posset, singulis momentis ingeminando, & repetendo: *Nisi quia Dominus audivit me, paulò minus habitasset in inferno anima mea. Psal. 93. Misericordia tua magna est super*

per me, & eruisti animam meam ex inferno inferiori. Psal. 88.

Historia quarta.

Pro meditatione quarta de peccatis propriis.

EX peccatis sæpius commissis, & frequenter repetitis nascitur habitus, & consuetudo ejusdem generis, cujus sunt peccata; sicut ex actibus virtutum frequentatis oritur habitus & consuetudo; illa inclinatur & trahit ad malum, & in perniciem, hæc inclinatur & trahit ad bonum, & ad salutem: habitus semel contractus, præsertim ad peccandum, si profundas & firmas in humano corde radices egit, difficulter iterum tollitur, & eradicatur, sed pondus addit non leve ad renovandos identidem actus illis similes, per quos productus, & stabilitus fuit. Væ illi, qui se in vitiosum habitum, in consuetudinem peccaminosam abripi permittit; semper de malo in pejus, de peccato in peccatum, ac rectâ & regiâ perditionis viâ, à qua, nequidem cum senserit, recedet, in interitum ibit, & præceps ruet, in illo, in quo vixit, etiam moriturus peccato, ne ipsa quidem miracula, quæ divina misericordia adhibere non raro solet, sufficient ad emolliendum, & inflectendum cor induratum.

Hoc